

Солоневич О.В.

студентка IV курсу

Національний університет «Львівська політехніка»

Науковий керівник: Колесницька Н.М.

кандидат політичних наук, асистент кафедри міжнародної інформації

Національний університет «Львівська політехніка»

ПОЛІТИЧНА КУЛЬТУРА КРАЇН ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ

У професійних колах прийнято сприймати ментальність та специфіку країн Латинської Америки як такі, що суттєво відрізняються від Європейських. Латинська Америка схильна наслідувати традиції та звички Заходу, тому часто сприймається як продовження західної цивілізації.

Здатність країн впливати на перебіг міжнародних відносин називають геополітичним статусом країн. Важливість держави на міжнародній арені залежить від комплексу внутрішніх (цивілізаційних, економічних, соціальних, культурних) і зовнішніх факторів. Більшість країн Латинської Америки займаються експортом декількох видів сировини, від чого безпосередньо залежить її добробут [1].

Цікавим є той факт, що політична культура країн Латинської Америки найбільше подібна до української. У той час, як європейський устрій є занадто раціональним, а азійський – деспотичним, Латиноамериканський регіон переживав такі ж зміни політичних режимів, як і наша держава.

Довгі роки корупції та безпомічності виснажили країни цього регіону. Після цього до влади прийшов деспот, заявивши, що спроможен підняти країну на якісно новий рівень, а насправді ж погіршує ситуацію, віддає керівні посади своїм родичам, монополізує фінансово-промислові ресурси та бізнес країни та складає план подальшої експлуатації ресурсів і народу.

Країни Латинської Америки зіткнулися із режимом, який панував в СРСР: коли найсміливіші та найактивніші представники народу почали йти проти монополіста влади та запитувати про невиконані обіцянки, очільники країни почали придушувати подібні дії, вводити цензуру, обмежувати права та свободи громадян та проводити масові репресії. Це, звичайно, викликало хвилю обурення серед населення та міжнародної спільноти. Після подібних дій, підтримка диктатора падає як всередині країни, так і закордоном.

Найактивнішим учасниками народної революції стають збіднілі олігархи та очолює парламентська опозиція [2].

Парламентська опозиція, зрештою, втілює свої ідеї в життя. До влади приходять її представники, які, маючи зв'язки з місцевими фінансистами, можливість збагачення яких обмежувала диктатура, змінюють режим правління на псевдodemократичний, який, як і попередній, пронизаний тотальною

корупцією, іноземними монополіями, розквітом кримінальних авторитетів та бандитизмом.

Таким чином, Латинська Америка опинилася в замкненому колі: при диктатурі руйнують країну та обкрадають людей диктатор та його прибічники, при демократії – депутати, бізнесмени та іноземні монополісти. Подібні форми управління державою пререслідують країну вже понад двісті років.

Найбільший вплив даної системи відчула Бразилія. Хоча, звичайно, ця модель притаманна і Аргентині, і Венесуелі і Мексиці, і Нікарагуа та іншим країнам регіону [3].

На початку ХХ ст. владу поступово захоплюють олігархи, що здобули свої кошти завдяки експорту кави, та формується «олігархічна республіка». Основним гаслом перевороту 1930-го року було зміна виборчої і політичної системи та розширення доступу до влади ширших верств населення.

Перед черговими виборами, кандидати на пост голови держави оголосили надзвичайний стан в країні, посилаючись на нестабільність в країні та активну діяльність сепаратистських угруповань

Згодом, на основі ідеологій європейських фашистських режимів було створено та затверджено нову конституцію.

Лише після II світової війни громадяни країн Латинської Америки отримали можливість самостійно обирати на чесних виборах управлінців. Найчастіше ними виявляються бізнесмени, які обмежують владу президента, прагнучи безперешкодно розпоряджатися ресурсами країни.

На фоні високого рівня інфляції, надмірної розмежованості на лівих і правих, що тривало два роки, країна почала ставати занадто нестабільною. Саме тому Латиноамериканський регіон зіткнувся із серйозною економічною кризою.

Політичний режим 1964-1985 років відрізнявся авторитарністю, та обмеженням прав і свобод бразилійців. У 1984 році по всій країні прокотилися демонстрації на користь проведення прямих президентських виборів і у 1985 року Колегією виборців президентом був обраний Танкреду ді Алмейда Невіс, який провів демократизаційний курс.

Сьогодні Бразилія запускає ракети в космос, розвиває промисловість, готується увійти до числа світових лідерів, однак звичайні середньостатистичні бразилійці усього цього добра не бачать, живучи у трущобах Ріо-де-Жанейро чи Сан-Паулу. Бразилія переживає черговий етап «демократизації», тобто псевдodemократичного корупційного олігархічного правління, період завершення якого пришвидшує невдоволення народних мас [4].

Таким чином, еволюція політичних систем практично всіх країн цього регіону відбувається за єдиною схемою: корумпована псевдodemократія – диктатура – корумпована псевдodemократія, а геополітичний статус країн Латинської Америки визначає ресурсна економіка як результат їх колоніального минулого і відсталості.

Література

1. Латинська Америка: статус в геополітичних концепціях та можливості повернення на геополітичну арену. Дата доступу: 14.09.2016. Режим доступу: <http://studies.in.ua/shpora-geopolitika/2430-67-latinska-amerika-status-v-geopoltichnih-koncepcyah.html>
2. Ліберально-авторитарний коловорот: Латинська Америка і Україна. Дата доступу: 14.09.2016. Режим доступу: http://vgolos.com.ua/articles/liberalnoavtorytarnyy_kolovorot_latynska_ameryka_i_ukraina_147154.html
3. Многообразие политической жизни Латинской Америки. Дата доступу: 14.09.2016. Режим доступу: <http://inosmi.ru/world/20140227/217945499.html>
4. Латинська Америка в сучасному світі: основні тенденції розвитку. Дата доступу: 14.09.2016. Режим доступу: <http://jrnل.nau.edu.ua/index.php/IMV/article/viewFile/2945/2906>

Яковлев Д.В.

*доктор политических наук, профессор,
декан факультета психологии, политологии и социологии
Национальный университет «Одесская юридическая академия»*

ПЕРЕОСМЫСЛЕНИЕ ПОЛИТОЛОГИИ ПОСТКОММУНИЗМА

Исследование политических преобразований в постсоветских странах требует не только изучения теорий демократического транзита. Сегодня политология посткоммунизма творчески использует концепции, которые являются альтернативными по отношению к теориям демократизации и линейного перехода от авторитаризма к демократии. В ряду авторов, которые предлагают именно такие концепции особо следует отметить А. Зиновьева, М. Олсона, др. Их работы носят методологический характер, в них также идет речь о необходимости обратиться к исследованиям отношений в советской системе, которые являются предпосылками преобразований современного социума. Прежде всего, это произведения А. Зиновьева «Коммунизм как реальность» (теория и методология исследования «коммунизма как реальности» и посткоммунистического общества), М. Олсона «Логика коллективного действия: преодоление коммунистических и капиталистических диктатур» (логика индивидуального и коллективного действия), работы Е. Головахи о «патологиях постсоветского общества».

В начале 90-х годов XX столетия в отечественной политической науке сформировалось отдельное влиятельное направление – «Политология посткоммунизма». Его основатели на страницах журнала «Политическая мысль» представили результаты исследований эпохальных изменений, которые